

- *Aștept să iasă cineva ca să-l întreb de drum.*

- *Dar de ce nu mă întrebi pe mine? Și eu pot să-ți arăt.*

Călătorul dădu din cap și îi răspunse:

- *Cum ar putea să arate calea dreaptă cel ce se rușinează de Dumnezeu și de frații săi?*

pruncul din tine. Când va crește și va ajunge viteaz, îți va răsplăti însutit osteneala. Credința vitejească va pune în mișcare roata lăuntrică a ființei tale, și vei dobândi o viață nouă.

Pace ție de la Dumnezeu
și binecuvântare!

„Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi
– scrisori misionare” – Sfântul Nicolae
Velimirovici, Sursa: www.doxologia.ro

Eu cred că la tine nu este rușine de rugăciune, ci pur și simplu credința slabă, îngrijește, așadar, îngrijește

PROGRAMUL LITURGIC

▪ **Miercuri: 12 iunie**

18:00 – Vecernie și Litie

▪ **Joi: 13 iunie**

08:30 – Sfânta Liturghie: *Înălțarea Domnului*

▪ **Sâmbătă: 15 iunie**

18:00 – Vecernie

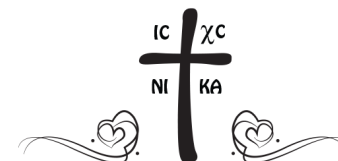
▪ **Duminică: 16 iunie**

08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie:
*Sfinților Părinți de la Sinoul I Ecumenic
Sfântul Tihon*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

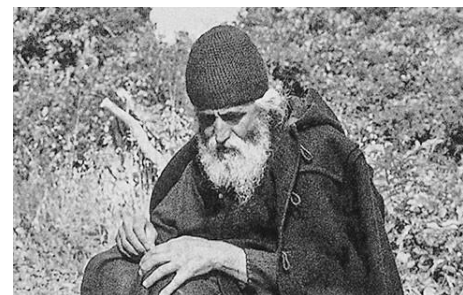
www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

♦ Nr.28 / 09 iunie 2013 ♦

CUVIOSUL PAISIE AGHIORITUL

DUREREA DUHOVNICEASCĂ ESTE
BUCURIE DUHOVNICEASCĂ

- **Gheronda, cum poate cineva să păstreze înlăuntrul său bucuria?**

- Dacă înfruntă totul duhovnicește. Atunci bucuria nu i-o pot lua nici bolile și nici încercările.

- **Pentru a înfrunta duhovnicește încercările, oare nu trebuie ca**

omul să se fi izbit de propriile patimi?

- Poți fi bucuros când treci prin încercări și necazuri chiar și dacă nu te-ai izbăvit de propriile patimi. Dacă te gândești că aceste necazuri sunt leacuri pentru patimile tale, atunci le primești cu bucurie, precum cel bolnav primește medicamentul amar cu nădejdea că se va face bine.

- **Gheronda, cum se împletesc bucuria cu durerea?**

- În viața duhovnicească se întâmplă ceva paradoxal: când omul rabdă pentru dragostea lui Hristos, până la muceniecie chiar, inima i se umple de desfătare dumnezeiască. Același lucru se petrece și atunci când se face părtaș Patimilor Domnului.

Adică în măsura în care gândești și suferi pentru faptul că Hristos S-a răstignit pentru păcatele noastre, cu atât ești răsplătit cu bucurie dumnezeiască. Suferi – te bucuri, suferi – te bucuri. Și cu cât suferi mai mult, cu atât te bucuri mai mult. Simte ca și cum îl mângâie Hristos și-i spune: *«Copilul meu, nu te necăji pentru Mine!»*

„Despre necesitatea ascezei” – Pr. Iosif Vatopedinul, Sursa: www.pemptousia.ro

AVVA DOROTEI
DIFERITE ÎNVĂȚĂTURI
DE SUFLET FOLOSITOARE

În Pilde se zice: *«Cei ce n-au cârmuire, cad ca frunzele, iar mântuirea este într-o sfat mult»* (Pilde 11, 14). Luați seama ce ne învață Sfânta Scriptură. Ne îndeamnă să nu ne încredem în noi înșine, să nu ne socotim pe noi înșine înțelepți, să nu credem că putem să ne cârmuim pe noi înșine. Avem nevoie de ajutor; avem nevoie

de cel ce ne cârmuiește după Dumnezeu. Nimic nu e mai jalnic, nimic nu e mai pierzător, decât să nu avem pe cineva care să ne povățuiască pe calea lui Dumnezeu. Căci ce zice? : *«Cei ce nu au cârmuire, cad ca frunzele»*. Frunza e de la început totdeauna verde, în creștere, plăcută, apoi se usucă cu încetul și cade. Iar la sfârșit e disprețuită, călcată în picioare. Așa e și omul necârmuit de cineva. La început are totdeauna căldură pentru post, pentru priveghere, pentru liniștire, pentru ascultare, pentru alte bunătăți. Apoi stingându-se pe încetul acea căldură și omul neavând un cârmuitor, care să-i împrășteze și reaprindă căldura, se usucă pe nesimțite, și cade și se face rob vrăjmașilor, care fac din el tot ce voiesc.

„Despre necesitatea ascezei” – Pr. Iosif Vatopedinul, Sursa: www.pemptousia.ro

Doamne, Iisuse Hristoase,
Fiul lui Dumnezeu,
miluiește-mă pe mine,
păcătosul!

**SFÂNTUL
NICOLAE VELIMIROVICI**

SCRISOARE CĂTRE UN OM CARE SPUNE
CĂ ARE CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU,
ÎNSĂ NU Î SE ROAGĂ

Ostenește-te să întărești credința din tine. Cu vremea vei simți nevoia să te rogi. Credința ta nu-i tare, de aceea încă nu te mână la rugăciune. Am văzut odată cum pe o roată de moară cădea puțină apă. Și roata rămânea nemișcată. Apoi a venit apă multă, și roata s-a pus în mișcare.

Credința e putere duhovnicească. Puțină credință nu mișcă nici mintea spre cugetarea la Dumnezeu, nici inima spre rugăciune către Dumnezeu. Credința mare mișcă și mintea, și inima, și tot sufletul omului. Cât dăinuiește în om o credință mare, ea îi mișcă sufletul, prin puterea ei, către Dumnezeu.

Ai citit, spui tu, cuvintele Mântuitorului: *«Știe Tatăl vostru de ce aveți trebuință mai înainte de rugăciunea voastră, și din ele ai tras încheierea că rugăciunea nu folosește, îndeobște, la nimic. Într-adevăr, știe Dumnezeu dinainte tot ce ne trebuie, și totuși El vrea să ne rugăm Lui»*.

Lucrul acesta e mai ușor de explicat unor părinți decât ție, om necăsătorit. Uite, și părinții știu dinainte ce le trebuie copiilor, și totuși așteaptă ca aceștia să-i roage – fiindcă părinții știu că ruga înmoaie și înnobilează inima copiilor, că îi face mai supuși, smeriți, blânzi, ascultători, milostivi și nobili. Vezi câte scânteii cerești iscă rugăciunea în inima omenească?

Am citit că un oarecare călător s-a oprit lângă o casă de lângă drum. În acea casă muncitorii țineau o întrunire.

Pe dată se făcu liniște în casă. Muncitorii îngenuncheară la rugăciune – iar unul dintre ei ieși și începu să umble prin fața casei. Călătorul îl întrebă ce se face înăuntru.

- *Păi, se roagă lui Dumnezeu. Iar mie mi-e rușine, așa că am ieșit.* Călătorul tăcu și așteptă.
- *Pe cine aștepți?* – îl întrebă muncitorul.